

Prelāta vēstule (janvāris 2009)

Līdz ar jaunā gada iestāšanos Prelāts mūs aicina pārdomāt dievišķās filiācijas brīnumu, īpaši kā to apraksta Sv. Pāvils savās vēstulēs.

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā manas meitas un manus dēlus!

Ziemassvētku laikā vēršam mūsu skatienu uz Jaunavu Mariju, kura pilnīgi iegrimusi rūpēs par jaundzimušo Bērniņu. Cik mīloši

viņa ņem Jēzu savās rokās un rūpējas par Viņu visu laiku! Vēlāk, Nācaretē pavadītajos gados, Marija centās nekad neattālināties no Jēzus. Viņa ar savu mīlestību palīdzēja Sv. Jāzepam audzināt Dieva Dēlu un mācījās no Viņa rīcības un vārdiem kā pirmā un labākā Jēzus mācekle. Tagad Jaunava Marija rūpējas par katru no mums - ar tādu pašu mīlestību un veltīšanos, ar kādu viņa rūpējās par savu Dēlu, jo pie Krusta Jēzus pasludināja viņu par visu cilvēku Māti uz visiem laikiem.[1] Kopš tā brīža Marija nepārtraukti rūpējas par visu cilvēci un īpaši par tiem saviem bērniem, kuriem visvairāk vajadzīga palīdzība. Tāpēc jauno gadu iesākam, svinot Marijas – Dieva Mātes svētkus, kad baznīca aicina pārdomāt Jaunavas Marijas mīlošās rūpes par mums un pateikties par visām viņas mīlestības izpausmēm.

Vārda iemiesošanās, ko atzīstam mūsu ticības apliecinājumā, notika Svētā Gara spēkā ar brīvu un pilnīgu Jaunavas Marijas līdzdalību. Ar šo Noslēpumu, kurš sasniedza savu kulmināciju ar Krusta nāvi un Augšāmcelšanos, Dievs atpirka mūs no mūsu grēkiem un piešķīra mums dievišķās filiācijas dāvanu. Pagājušajās svētku dienās mēs lasījām Sv. Pāvila, Kristus un Evaņģēlija sludinātāja, galatiešiem rakstītus vārdus, kas ir īsts Baznīcas mācības dārgumu avots. Apustulis raksta: *Bet Dievs, laikiem piepildoties, sūtīja savu Dēlu, dzimušu no sievietes, padotu likumam, lai atpirktu tos, kuri bija padoti likumam, un lai mēs kļūtu pieņemti bērni.*[2]

Šajā Svētā Pāvila gadā ar mīlestību pārdomāsim dažas pamatdomas, ko Apustulis caur paaudžu paaudzēm ir nodevis mums. „**Mūsu priekšā ir milzis**”, Pāvests pirms dažiem mēnešiem teica, „**ne tikai sava**

apustulāta, bet arī īpaši dziļās un iedvesmojošās teoloģiskās doktrīnas ziņā.”[3] Viņš līdzās ar Sv. Jāni visvairāk runāja par Svēto Garu, par Viņa darbību Baznīcā un kristiešos. Es gribētu pieskarties dažiem šī Apustuļa mācības aspektiem, kas atklājas viņa vēstulēs, lai mēs dziļāk izprastu centrālo Paraklēta lomu pastāvīgas un intensīvas kristieša dzīves veidošanā, kas ir mūsu mērķis.

Apustuļu darbi mums rāda, kā Svētais Gars vada Baznīcu no tās pirmajiem brīžiem. Viņa darbība, kā rakstīts šai grāmatā, skaidri atklājās Sv. Pāvila dzīvē: viss Apustuļa dzīvē no atgriešanās līdz mocekļa nāvei ir Paraklēta darbības caurausts. Savā žēlastībā Dievs izvēlējās un svētīja viņu kopā ar Barnabu, lai tie izplatītu kristietību starp tautām. Svētais Gars vada viņu visos apustuliskajos ceļojumos, skubinot evaņģelizēt visu Eiropu; Kungs liek viņam liecināt par

Kristu Jeruzalemē un pat pašā Romā.

[4] *Vārdu sakot, Svētā Gara klātbūtne un darbība ir visur.***[5]**

Svētā Gara ietekme uz pirmajiem kristiešiem ir tik acīmredzama, ka Apustuļu darbus pat mēdz saukt par *Svētā Gara Evaņģēliju*.

Nešaubīsimies, ka mūsu kontemplatīvais gars un apustulāta efektivitāte strauji augs, ja pastāvīgi katru dienu lūgsim Svēto Garu, lai Viņš mūs vadītu savā žēlastībā. Cik ļoti tu centies savos darbos ielikt pārdabisku motīvu? Cik dievbijīgi tu lūdz *Gloria Patri, et Filio, et Spiritui Sancto* (Gods lai ir Tēvam un Dēlam, un Svētajam Garam)? Vai jūti nepieciešamību ielikt sevi Svētā Gara rokās katru reizi, kad piemini Viņa vārdu?

Sv. Pāvils savās vēstulēs **ne tikai apraksta nebeidzamo un auglīgo Svētās Trīsvienības Trešās Personas darbību, bet līdzās tai**

analizē arī Tās klātbūtni kristiešu dzīvēs.[6] Jēzus sludināja, ka Tēvs un Viņš iemājos dvēselēs, kas pieņem un mīl Viņa vārdu; tam Viņš piebilda: „*To es jums sacīju, atrazdamies pie jums. Bet Iepriecinātājs Svētais Gars, ko Tēvs sūtīs manā vārdā, jums visu iemācīs un atgādinās jums visu, ko es jums sacīju.*”[7] Pēc pārdomām par Svēto Garu Sv. Pāvils, Dieva iedvesmots, norādīja **ne tikai Svētā Gara ietekmi uz kristiešu *darbību*, bet arī uz viņu *būtību*. Patiesi, tas ir viņš, kas saka, ka Svētais Gars dzīvo mūsos (sal. *Rom 8: 9; I Kor 3: 16*) un, ka "Dievs sūtīja Sava Dēla Garu jūsu sirdīs" (*Gal 4: 6*).**[8]

Zinām, ka caur žēlastību visa Sv. Trīsvienība iemājo taisnīgā cilvēka dvēselē, bet Tās klātbūtne vīriešos un sievietēs, kas dzīvo Dieva draudzībā, ir īpašā veidā attiecināma uz Svētdarītāju. Tradicionālais skaidrojums ir viegli saprotams: cilvēka svētums ir Dieva mīlestības

sekas un tas ir tikai dabiski piedēvēt šo darbību Personai, kas Svētajā Trīsvienībā ir Personiskā Mīlestība – Svētajam Garam; analogiski Tēvam piedēvējam radīšanu un Vārdam – atpestīšanu, kaut gan visus Dieva darbus, kas attiecas uz pasauli, veic visas trīs neatdalāmās Svētās Trīsvienības Personas. Svētā Trīsvienība pārņem ne tikai mūsu, kā Dieva radību, būtības dziļumus, bet arī caur žēlastību ļauj piedalīties visdziļākajā dievišķās dzīves noslēpumā – būt Tēva bērniem Dēlā caur Svēto Garu.[9]

Kā Otrais Vatikāna Koncils māca: “Tāds ir lielais cilvēces noslēpums, ko ticīgajiem dāvā kristīgās atklāsmes gaisma. Tā caur Kristu un Kristū atklājās ciešanu un nāves noslēpums, kas bez Evaņģēlija gaismas ietin mūs tumsā. Kristus ir augšāmcēlies, uzvarējis nāvi caur savu nāvi un bagātīgi mums deva dzīvību, lai mēs,

kļuvuši dēli Dēlā, Garā sauktu „Abba, Tēvs!”[10]

Iespēja būt Dieva bērniem ir pati lielākā dāvana, ko mēs varējām saņemt no Dieva. „**Mūsu lielākā cieņa ir ne tikai tas, ka esam radīti pēc Dieva attēla, bet arī tas, ka esam Dieva bērni**”, saka Svētais Tēvs., „**Un tas aicina dzīvot kā Dieva bērniem un arvien vairāk apzināties, ka esam lielās Dieva ģimenes pieņemtie bērni. Šis ir aicinājums, lai pārvērstu šo objektīvo dāvanu subjektīvā realitātē, kas ir izšķiroša mūsu domāšanai, mūsu darbībai un mūsu būtībai.**”[11]

Cik gan mums jābūt pateicīgiem Sv. Pāvilam, kuru Dievs izvēlēja par savu instrumentu, lai ar jaunu degsmi sludinātu mums kristīgās pamatpatiesības! Vēstulē galatiešiem, atsaukdami uz to, ka Vārds Jaunavas Marijas miesās tapa

Cilvēks, lai mēs visi kļūtu Dieva bērni, Apustulis piebilst: „*Bet tā kā jūs esat bērni, tad Dievs sūtīja sava Dēla Garu jūsu sirdīs, kas sauc: „Abba - Tēvs!” Tātad vairs nav kalps, bet ir dēls, un ja dēls, tad arī mantinieks caur Dievu.*”[12] Šo domu papildina Sv. Akvīnas Toms: “ Līdzīgi kā Dēla misija bija vest cilvēkus pie Tēva, tā arī Svētā Gara misija ir vest ticīgos pie Dēla.”[13]

Pieņemot šo dāvanu un dzīvot saskaņā ar to mācīja Sv.Hosemarija: „***Visnemierīgākais ir cilvēks, kas atsakās dzīvot kā dzīvnieks un kurš nesamierinās un iemanto mieru tikai iepazīstot savu Radītāju un uzturot ciešas attiecības ar Viņu.***”[14] Un viņš piebilst: „***Verdzība vai dievišķās filiācijas apziņa – lūk, tāda ir mūsu dzīves dilemma. Vai nu būt Dieva bērniem vai arī vergot lepnībai, jutekļiem un nemiera***

***pilnajam egoismam, kas šķiet
moka tik daudzas dvēseles.”[15]***

Dievs gribēja, lai dzīva dievišķās filiācijas apziņa, kā mūsu Dibinātājs vienmēr ir teicis, būtu Opus Dei gara pamats. Viņš pat bieži atminējās tieši to brīdi, kad mūsu Kungs kā ar uguni iededzināja šo patiesību viņa dvēselē. ***Šī mūsu garam raksturīgā iezīme piedzima kopā ar Darbu, taču 1931.gadā ieguva veidolu dažu cilvēciski smagu momentu laikā, kad tomēr biju pārliecināts par to, kas šķita neiespējams, taču šodien ir kļuvis realitāte. Es jutu Dieva darbību sevī, kas ar neatlaidīgu spēku manā sirdī un manās lūpās ielika maigu lūgšanu: „Abba! Pater!” Tajā brīdī biju uz ielas, braucu ar tramvaju. Iela netraucē mūsu kontemplatīvajam dialogam – pasaules kņada mums ir lūgšanas vieta. Es visdrīzāk lūdzos šos vārdus skaļi, un cilvēki iespējams***

padomāja, ka esmu traks: "Abba! Pater!" Kādu paļāvību, kādu mieru un optimismu, rodoties grūtībām, jums dos apziņa, ka esat visu zinošā un visu varošā Tēva bērni.[16]

Sv. Hosemarija mums visiem ieteica bieži pārdomāt šo patiesību. Viņš iedrošināja mūs medīt Sv. Pāvila mācību: „...un pats Gars apliecina mūsu garam, ka esam Dieva bērni. Bet ja esam bērni, tad arī mantinieki un Kristus līdzmantinieki; tik tiešām, ja mēs līdzī ciešam, tad līdzī tiksīm arī pagodināti.”[17]

Vienmēr ir īstais brīdis padziļināt mūsu dievišķo filiāciju, bet jo īpaši šajās dienās - pietiek tikai paskatīties uz Bērniņu Jēzu, kurš dus silītē vai savas Mātes vai Sv. Jāzepa rokās. Mūsu Dievs kļuva par bezpalīdzīgu un neaizsargātu būtni, lai mēs varētu būt un sevi saukt par Dieva bērniem un līdz ar to tuvoties Viņam bez

bailēm. Ja kādreiz mums ir grūti
tuvoties Viņam, lūgsim Jaunavu
Mariju un Sv. Jāzepu, lai līdzīgi kā
viņi arī mēs tuvotos Dievam ar
palāvību un intimitāti. Lūgsim
Paraklētu, kas dzīvo mūsu dvēselēs,
ielikt mūsu sirdīs saucienu—*Abba!*
Tēvs!— lai ar dievbijības dāvanu mēs
dziļi sevī saglabātu savu Dieva bērna
identitāti.

Savā katehēzē Benedikts XVI uzsver:
„**Cits tipisks Svētā Gara darbības
aspekts, ko mums māca Sv. Pāvils -
Viņa attiecības ar mīlestību.**
**Apustulis raksta: “*Bet cerība
nepamet kaunā, jo Svētais Gars,
kas mums ir dots, ir ielējis Dieva
mīlestību mūsu sirdīs*” (Rom 5: 5).**
**Svētais Gars mūs ieved dievišķās
dzīves ritmā, kas ir mīlestības
dzīve, kas ļauj mums personīgi
piedalīties attiecībās starp Tēvu un
Dēlu.**”[18]

Uzmanīgi pārdomāsim šo vārdu
nozīmi. Pateicoties Paraklētam, kas
dara mūs par Dieva bērniem Kristū,
mēs tikām *ievesti* svētajā un
svētdarošajā Svētās Trīsvienības
Dzīvē. Mēs, nabaga radības, radītas
no zemes putekļiem, varam sajust
Dieva Sirds pukstus un tajā dzīvot.
“Svētais Gars savā dievišķajā spēkā
palīdz mums tapt līdzīgiem Kristum.
Viņš patiesi ir Kristus, mūsu Glābēja,
forma un struktūra un Viņš pats
iespiež mūsos Dieva attēlu.”[19]

Zvaigznes diena un mūsu Kunga
Kristību svētki mums atgādina par
pastāvīgu Svētā Gara darbību: Viņš
vadīja trīs Gudros uz Betlēmi un
nolaidās redzamā veidā pār mūsu
Kungu Jordānas upē, parādot, ka
Jēzus Kristus ir sengaidītais Mesija.
Mācīsimies atvērt mūsu sirdis Viņa
svētdarošajai žēlastībai. Bieži
pārdomāsim tos vārdus, kas
atskanēja, Jānim kristot Jēzu: „Šis ir
mans mīļais Dēls, kurš man

labpatīk.”[20] Un Jēzus pārveidošanās brīdī ar jaunu neatlaidību: „*Šis ir mans mīlais Dēls, kas man ļoti labpatīk. Viņu jūs klausiet!*”[21] Lai iedziļinātos šajā dialogā un izdarītu dzīvē pielietojamus secinājumus no Skolotāja mācības, Viņa vārdiem un žestiem, mums ir jāatbild ar izcilu paklausību Svētā Gara darbībai. Viņš palīdzēs pilnīgāk atklāt, cik svarīgi un nepieciešami ir svētdarīt mūsu ikdienas dzīvi, apzinoties, ka visai mūsu dzīvei jābūt sarunai ar Dievu un sarunai par Dievu ar citiem.

Sv. Hosemarijas dzimšanas diena 9. janvārī un viņa kristības 13.janvārī arī norāda uz Paraklēta tuvumu. Ar mūsu Tēva starpniecību pilnīgāk uzticēsimies visām Svētā Gara iedvesmām, uz ko arī Sv. Hosemarija tiecās visu savu dzīvi.

Es zinu, ka arī jums prātā ir tas, ka 21.janvārī mēs svinam pirmā Sv.

Rafaēla pulciņa gadadienu: arī mēs visi bijām starp tiem ***trim, trīs tūkstošiem, trīssimt tūkstošiem, trīs miljoniem...*** Nekad neaizmirsīsim, ka, ja mēs to gribam, mūsu Kungs pavērs ceļu katram no mums būt efektīvam apustulātā, ja mēs savā būtībā būsim euharistiski.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2009. gada 1. janvārī.

[1] Sal. *Jņ* 19: 25-27.

[2] Gal:4:4-5.

[3] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 15-XI-2006.

[4] Sal.. Apd 13:2-4; 16:6-10; 20:22-23; 23:11; 27:24.

[5] Sv. Hosemarija, *Kad Kristus iet garām*, Nr. 127.

[6] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 15-XI-2006.

[7] Jņ 14:25-26.

[8] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 15-XI-2006.

[9] Sal.. Jānis Pāvils II, Enciklika *Dominum et Vivificantem*, nos. 32 un 52.

[10] Vatikāna II Koncils, Pastorāla Konstitūcija *Gaudium et Spes*, Nr. 22.

[11] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 15-XI-2006.

[12] *Gal* 4:6-7.

[13] Sv. Akvīnas Toms, *Svētā Jāņa Evaņģēlija komentāri*, 14, 26.

[14] Sv. Hosemarija, *Dieva draugi*, Nr. 38.

[15] *Turpat*. [16] Sal. A. Vázquez de Prada. *Opus Dei dibinātājs, I sējums*:. 389-390. [17] *Rom* 8:16-17.

[18] Benedikts XVI, Uzruna vispārējās audiences laikā, 15-XI-2006.

[19] Sv. Kirils no Aleksandrijas, *Lieldienu sprediķis*.

[20] *Mt* 3:17.

[21] *Mt* 17:5.